

Redaktør: M g r. I r g e n s. Medarbeidere: Mgr. Dr. Karl Kjelstrup, dominikanerpater A. Lutz, Sigrid Undset, Lars Eskeland

„St. Olav“ utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontor eller direkte, skriftlig i ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Opsigelser må være eksp. ihende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. Annonser må være innsendt innen søndag aften, manuskript innen fredag aften.

„St. Olav“'s telefoner: Redaksjon og ekspedisjon: 23743 Redaktøren privat 14161 Redaksjonssekretæren privat 30487 — „St. Olav“'s ekspedisjon og forlag, Akersveien 5 1, åpent torsdage fra 10—2 og 4—7. Lørdager fra 10—1. De øvrige dage fra kl. 10—4 Utbetalinger kun tirsdag kl. 3—4.

INNHold: Pavens tale ved den 2. internasjonale katolske pressekongress i Rom. — «Også de små er store». — Den store skare - Til allehelgensdag. — De Profundis - til Alle-Sjeles-dag. — Den moderne Antikrist. — Bonnens Apostolat. — † Søster Jeanne Garnier. — Herhjemme. — og derute.

Pavens tale

ved den 2. internasjonale katolske pressekongress i Rom.

III.

Det var søndag 27. september at kongressens deltagere blev mottatt i audiens av Pave Pius XI på hans sommerresidens i Castel Gandolfo. Efter en kort ventetid i audienssalen, tråtte den hellige Fader inn og tok plass på tronstolen.

Efterat kongressens og presseunionens president grev Dalle Torre, i velvalgte ord hadde bragt den hellige Fader kongressens hyldest, svarte paven med en helt improvisert og overmåte hjertelig tale, som vi her skal gjengi i store trekk:

«Mine elskede sønner, dette er et av de øieblikk som man gjerne vilde forlenge, for ennå bedre å kunne se, høre og nyde. Vi har hørt så meget godt om eders kongress, og eders nærvær her nu er så trøstefullt og oppløftende at vårt faderhjerter er fylt av den dypeste glede ved denne audiens.

Vi ser i eder gode sønner som ved årvåkenhet og iherdighet er vant til å gjøre bruk av alt det I hører og som nærer det ønske å være å jour med alt og høre om alt som skjer og sies — og da vel ikke minst å få høre Pavens ord ved denne leilighet.

Vi hadde også villet forberede, om ikke en tale,

så i det minste et faderlig kåseri — men vi har ikke maktet det. De siste dager har Faderhuset stadig vært fullt av et stort antall gode sønner, ja i de siste par uker har her daglig vært 7—800 besøkende. Og under slike forhold blir det ikke tid til den eftertanke og overveielse som trenges for å kunne forberede en tale for en forsamling som eders, en forsamling av ordets og pennens mestre. Vi har måttet tenke på et ord av den store predikant Laccordaire: «Den som ikke føler noen slags engstelse ved å tanken på å skulle tale til eder, han er ikke verdig til å tale».

Og vi har også måttet tenke på et ord i Sienkiewicz's bekjente roman Quo vadis, nemlig: *ne bis in idem*.^{*} Det er ikke mulig å lage en gjentakelse av den mesterlige tale, som den ikke alene Eminenteste, men eminente taler, Vår inderlige kjære — og nu mer kjær enn noensinne — kardinal Statssekretær holdt for eder ved kongressens åpning!

Men eders nærvær her får mig nu til å tenke på et ord av apostelen Paulus: «V æ r t a k k n e m l i-

* Ikke to ganger det samme.

ge!» Sant nok, elskede sønner, det er Vi og ikke I som bør erindre denne vedvarende forpliktelse, men Vi gjør det ved å tolke eders store og inderlige takk til Gud for alle de velsignelser Han har skjendet eder ved eders besøk i Rom, ved eders valfart til apostlenes graver — et besøk med et slikt mål og en slik hensikt som eders! Et imponerende antall nasjoner, henved tredve, en forsamling av så mange fremtredende personligheter, kjent av alle som interesserer sig for Troens og Kirkens styrkelse i de land hvor eders ord finner gjenklang og utbredelse, eders ord til sannhetens forsvar. I sannhet en stor Herrens gave! Man har sagt med rette at en reise til Rom er en stor begivenhet i et menneskes liv og især da for unge mennesker, og Vi selv når Vi ser tilbake på de mange år som skiller oss fra vår egen første reiste til Rom, Vi minnes den så klart og med inderlig bevegelse. Å besøke Rom, det er en stor velsignelse og om mulig også en plikt for å kunne ta i øiesyn denne enestående bok som består av så mange forskjelligartede bind på kunstens, historiens og politikken, men fremforalt på religionens og Troens område. Det er som en bok av uforlignelig storhet og skjønnhet som ikke tilhører noen enkelt nasjon, men er hele menneskehetens arv og felleseie. Å lese den er en plikt, å lese den påny blir et behov.

Vær takknemlige! Først og fremst imot Gud for alt det gode eders kongress har frembragt for bekjentskap som gjøres, for utveksling av idéer, råd og initiativ. Men også Vi er takknemlige. Og Vi vil at Vår takknemlighet skal være som kronen på alle utslag av eders takknemlighet, for det vet Vi at det er Vi som har hatt det største utbytte av eders kongress. Allerede eders nærvær her betyr en velgjerning for Oss, og denne blir ennu større når Vi tenker på den vekst og utvikling av den katolske presse hele verden over, som eders kongress har gitt støtet til. Vår takknemlighet vender sig ikke alene mot Gud, hvis innflytelse har vært så tydelig under eders kongress, men også til eder som har vært redskaper for denne velsignelse. Vi takker Gud av hele Vårt hjerte og Vi legger vekt på offentlig her å fullføre denne forpliktelse, idet vi

takker eder for alt I har utrettet ved eders strålende kongress.

Og så vil Vi få minne eder om et annet ord av apostlen Paulus: «Tjen Kristus Herren!» Å tjene Kristus er den største og den herligste sak i verden. Alt annet er intet. Alt annet forgår, trettet, tynger og trykker. Men når man tjener Kristus, da er det intet som forgår, intet som trykker — alt løfter, alt trøster og alt forblir. Ikke alene de sider som I skriver og som dag for dag føies til side for side, så det blir en stor bok, men av hele eders virke går intet tapt, fordi alt bevares i Herrens tanke og hjerte, i Guds sinn og hjerte.

Det er i Ham at Vi vil velsigne eder, gi eder den velsignelse I er kommet for å be om og Vi vil gi den ennu mer faderlig enn før, fordi den nu kommer fra en gammel far, mer far enn før, i det minste ved det at han nu ennu lenger har vært far. I har bedt om denne velsignelse, I har ventet på den og I har også høilig fortjent den. Vi gir eder den av hele Vårt hjerte. Vår velsignelse gjelder ikke bare for eders nærvær i Rom, men for alt I har utrettet og for alt I vil komme til å gjøre. Vi gir da Vår velsignelse til eder og eders verk, til eders blade, store og små, som forresten alle er store, også de små er store, store på grunn av den sak de går inn for. Vår velsignelse gjelder eders vedvarende arbeide, som I strever med hver dag og som blir noe fryktelig «daglig» som Vi så godt forstår hvad må koste eder ved det stadige uophørlige arbeide, aktpågivenhet, kritikk, selvkritikk, alltid strevsomt og ofte også besverlig.

Vår velsignelse gjelder eders journalistfamilier, disse medarbeidere som I søker å utvikle og vedlikeholde i broderskapets og medarbeiderskapets ånd. Over alle skal Vår velsignelse stige ned — fra den høieste til den laveste — men vi vil ikke anvende dette uttrykk, ti i slike familier er alle store, fra de første og inntil dem som har et mer underordnet arbeide. Det er som på de store dampbåter som krysser verdenshavene — der er det fyrbøterne som gir næring til maskinenes drivkraft.

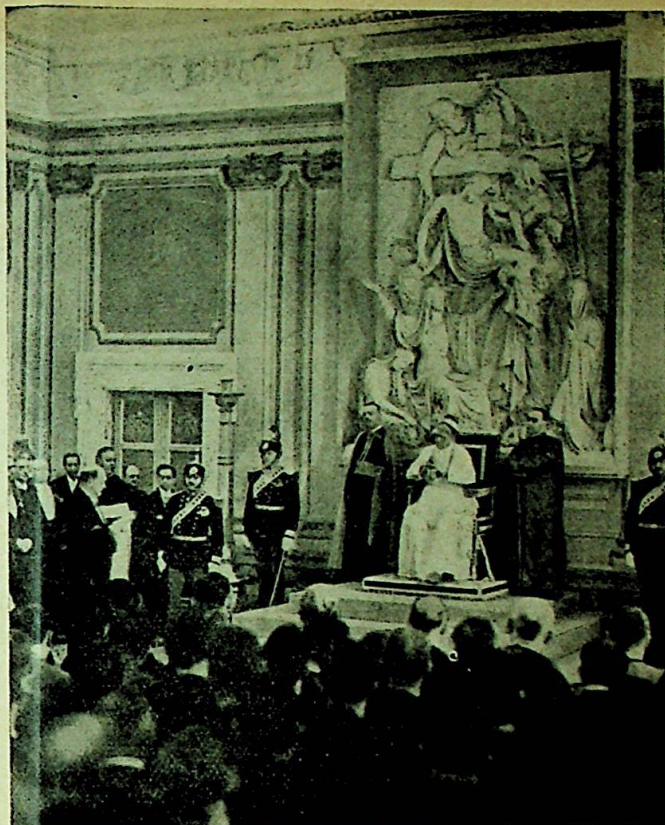
Vi vil også velsigne eders familier i egentlig forstand, eders hjem og overhodet dem som I ønsker

skal få del i denne velsignelse, også alle dem som nyter godt av eders arbeide.

Og Vår velsignelse — likesom all Guds velsignelse som Vi inderlig påkaller, den gir Vi eder uttrykkelig i oppdrag å bære ut overalt ved eders hjemkomst — som den kjæreste og beste gave fra eders besøk i Rom. Bring denne velsignelse til alle og enhver i eders og mine så kjære fedreland. Og Vi ønsker at denne velsignelse må ledsage eder hele livet igjennem, for alt det arbeide som ennå venter på eder».

Synlig grepet reiste den hellige Fader sig, gjorde korsets tegn og så lød ordene: **Benedictio Dei Omnipotentis Patris et Filii et Spiritus Sancti descendat super Vos et maneat semper.** Knelende og dypt grepet blev den mottatt, idet alle som en oppfattet at dette var kongressens største øieblikk — dens største resultat, en vidunderlig forjettelse om de varige frukter av den 2. internasjonale katolske pressekongress.

Henrik J. Irgens.

Pressekongressens deltagere i audiens hos Paven.

Pave Pius XI

„Også de små er store.”

Da Paven ved audiensen for den katolske pressekongress holdt den tale, som er gjengitt ovenfor, og som bør leses av alle, hevdet han at på grunn av pressens store betydning må alle katolske presseorganer ansees som store. «Også de små er store», sa han.

«St. Olav», vårt norske katolske ukeblad hører sikkert med til de minste blandt verdens katolske presseorganer. På søndag 1. november tilfaller kollekten i alle Vikariatets kirker vårt blad. Da blir det anledning til å vise at man har forstått Pavens ord.

Den store skare - Til allehelgensdag.

Når engleskaren for Guds trone utsynger sitt mektige Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus, Deus Sabaoth, så er det Gud selv de nevner med denne påkallelse, denne lovprisning — det er Guds uendelige godhet de roper ut i et stort, et jublende kor. En godhet om hvilken Kristus sa de vektige ord: «Du kaller mig god, men kun Gud er god». Hvor ufattelig for oss ufullkomne mennesker er ikke denne godhet som han, i hvem Guds nåde bodde i hele sin fylde, dog ikke tør kalle sin! Men det er gitt oss å kunne fatte at vårt store mål i livet er vår viljes aldri hvilende higen og streben etter å til egne oss denne godhet, om kun i et svakt avbillede, ved stadig å være på vakt og i kamp mot det onde utenfra og innenfra, som vil angripe vår sjel. Det var en fristelse da slangen forførte de første mennesker til å ville bli allvitende som Gud — det er den mektigste tilskynnelse mennesker har fått, da Kristus i bjergprekenen uttalte sitt guddommelige ord: «Vær fullkomne som også eders Fader i himmelen er fullkommen». Og da Frelseren utgød sitt blod for oss, blev disse ord til skapende kraft — og siden etter har menneskehetens edleste skudd alltid arbeidet mot det ene mål: å nærme sig fullkommenheten, å bli hellige som vår Far i himmelen.

Men vi må ofte høre onde ord på grunn av nettop den store skare av helgener som vår Kirke har fostret, skjønt det burde være selvsagt at kun et religionssamfund som formår å skape helgener, svarer

til Kristi mening med sin Kirke. Vantroen søker å bortforklare alt det vidunderlige i helgenenes liv og stempler dem som selvplagere uten å forstå den dyper tanke i all askese, i all selvfornektelse — protestanter søker å ødelegge deres virkninger på jorden ved å beskyldte oss for å «tilbe» dem og søke å vekke vår tvil på riktigheten av å anrope om deres forbønn. Kan hende at disse deres motstandere innerst inne føler med nagende smerte, hvor langt der er fra et almindelig menneskeliv til en helgens fruktbare streben etter idealet i stadig selvopofrelse og selvovervinnelse. Hvorom allting er — Kirkens store helgenskare slår stadig vakt om den til hjelp for hver enkelt av oss i vår gode strid — og denne skare får også i vår tid stadig ny tilgang. Ti hellighet består altså ikke i annet enn den fullkomne hengivelse av sin egen vilje i Guds vilje, så langt vi erkjenner den. Det mystiske, det usedvanlige skal vi helt overlate til Gud, som kaller alle, men utvelger få. Det er ikke utvelgelsen vi skal strebe etter — vi skal strebe etter den fullkomne oppfyllelse av vår plikt, hvor så enn Gud har anvist oss vårt kall. Vi kan bli hellige i fabrikk, på kontor og i hjemmet like så godt som i prestens virke og bak klostermuren. Det kommer bare an på vår vilje til å leve Kristi eget liv — til å lide og dø om det skal bli krevet. Dø for Kristus gjør mange nu hver eneste dag — lide for ham gjør ennu flere. Hva gjør vi?

De Profundis - til Alle-Sjeles-dag.

Når november kommer, er sommeren uigjenkallelig forbi og det blir mørkt og kalt. Også i Kirken holder festene op etter at vi på Allehelgensdag har fått kaste det siste blikk inn i himmelen. Til akkompagnement av novemberstormen og hvisken av de fallende blad stiger neste dag bønner for de døde mot himmelen: De profundis. «Av det dype roper jeg til dig — Herre, Herre, hør min røst!» Og hele novembermåned bes denne bønn for dem som fra Skjærsildens dyp rekker sine hender mot himmelen. Men når Kirken har helliget november til de dødes minne, så er det dog ikke alene for å skaffe deres sjeler hjelp, men også for å lede våre tanker hen på livets forgjengelighet, på det dyp som også vi lever i. Uendelig meget er der å overveie for oss ut fra dette synspunkt: døden, som ubarmhertig skiller de mennesker ad som helst vil være sammen og ofte med forkjærlighet synes å slå ned

på dem som menneskelig sett forekommer oss mest uundværlige. Døden som også engang vil hente oss, så vi må si farvel til alt og alle vi har kjær, mulig etter en hård kamp mellom sjel og legeme. Døden er sorgens dypeste dyp her på jorden — men hvor mange roper ikke også i levende live fra en avgrunn av smerte —! Alle de syke, alle som sulter, alle de hjemløse, alle de arbeidsløse — — sannelig, vi lever i et dyp og Kirken har rett når den nu stadig lar oss be: De profundis clamavi ad te Domine . . .»

Men — de som elsker høiest, finner også lettest trøst. Ti det har jo alltid ene være deres mål å gjøre det godt for den eller dem de har kjær — og i dette gjør døden intet avbrekk. Vi kan alltid hjelpe våre døde — og nu i november fører Kirken dem i særlig høi grad frem for vårt minne. Jo, eldre vi blir, des fler blir også våre døde — mer og mer blir vårt liv «en vandring mellom graver».

I katolske land tennes alle-sjeles-aften et lys og legges blomster på hver grav — undtatt på dem som helt er glemt. Lysene skal minne om det evige lys som nu er tent for dem — og med rosenkrans i hånden går de troende fra grav til grav og ber om evig lys og evig hvile for alle som sover under jorddekket sin siste lange søvn. Og midt på kirkegården står korset, livets symbol, med Kristus som bøier sitt hode i døden for etterpå å seire over den.

Og mens vi går mellom gravene vet vi at vi er i nær forbindelse med de døde. Vi ser dem ikke, vi vil ikke se dem — men troen sier oss at vår bønn når dem, at den bringer dem lindring og de rykkes nærmere frem mot det evige lys. For vi hører alle med til de helliges samfund. Vi er alle lemmer på et legem hvis hode er Kristus — og når døden kommer til oss har ene dette verd, ikke alt det et menneske ellers har nådd i verden. Vi husker nu at Gud etter forjettelsen «vil avtørre tåren og der skal ikke mer være noen død» — når vi har nådd frem til vår evige bestemmelse. Vi gleder oss til den stund, til gjensynet — og vi ber for alle de døde, også for dem som hviler i forlatte og forsømte graver.

«Død, hvor er din seier?» — vår bønn for de døde gir svaret.

Den moderne Antikrist.

Av pater Lutz's foredrag 25/10—36.

Flere steder i de hellige bøker tales om en hemmelighetsfull makt som ene går ut på å tilintetgjøre Kristi verk. Johannes kaller denne makt for «løgneren» og «forføreren» og Paulus betegner den som «syndens menneske», idet han gir en gripende skildring av dens gjerning i verden.

Det er lett å forstå at denne skikkelse til alle tider har formådd å sette menneskenes fantasi i sving og at dette har gitt sig utslag i at man bl. a. har forsøkt å gjenkjenne Antikrists trekk i en eller annen fremragende historisk personlighet, som har vært den direkte eller indirekte årsak til at store lidelser er påført menneskeheten. Og man har på grunnlag av Pauli ord om at «syndens menneske» vil opptre når tiden nærmer sig, oppstillet mange beregninger som dog aldri er slått til. Feilen i alt dette har vært den at man har oppfattet Antikrist som en enkelt personlighet selv om der kanhende engang vil opstå et menneske som like som personificerer hatet mot Gud og gir dette hat redselsfulle uttrykk — men hvis vi undersøker den hellige Skrift nærmere, vil vi snart opdage at Antikrist er meget mer enn et enkelt individ — han er som en konsentrasjon av alle kristenfiendtlige makter fra Kristi egen tid til verdens ende.

Vi leser i Johannes Åpenbaring 13. k., v. 1—2: «Og jeg så et dyr stige op av havet som hadde syv hoder og ti horn og på sine horn ti diademer og på sine hoder bespottelsens navner — og dyret som jeg så var lik en leopard og dets føtter var lik en bjørns føtter og dets gap like en loves gap. Og dragen gav det sin kraft og stor makt». Ennvidere i

samme kapitel v. 11—17 leser vi: «Og jeg så et annet dyr stige op av jorden, og det hadde to horn lik et lams, men det talte som en drage. Og det utøvet det første dyrs hele makt for dets åsyn og gjorde at jorden og dens beboere tilbød det første dyr, hvis dødelige sår blev helbredet. Og det gjorde store tegn så det endog fikk ild til å falle fra himmelen til jorden for menneskenes øine — og det forførte dem som bor på jorden ved de tegn som der blev gitt det å gjøre for dyrets åsyn, idet det sa til dem som bor på jorden, at de skulde gjøre sig et billede av dyret som var såret med sverdet og atter kommet tillive — og det fikk makt til å gi dyrets billede ånd så at billedet kunde talé, og til å gjøre at alle som ikke vilde tilbe dyrets billede blev ihjelslått. Og det skal gjøre at alle små og store, fattige og rike, frie og trelle, bærer et merke på sin høire hånd eller på sin pande — og at ingen kan kjøpe eller selge uten den som har dyrets merke eller navn eller dets navns tall».

Disse to dyr fremstilles altså som «dragens», d. v. s. Satans redskaper. Og i det første dyr har vi symbolet på den politiske makt i verden — det annet er symbol på de åndelige makter: de mange falske religioner, filosofer og videnskapsmenn som arbeider planmessig hånd i hånd med det første maktbegrep. Og med den «siste time» som Johannes stadig nevner, mener han den periode i menneskeslektens historie som vi står oppe i nu og som innledes med Kristi komme til jorden og avsluttes med verdens ende.

De to dyr skifter imidlertid ytre skikkelse ned gjennom tidene siden Johannes fikk skue dem i deres realitet og ved sitt klarsyn var i stand til å opfatte og skildre dem så de fikk almindelighet ned gjennom alle tider. Deres innhold, den virkelighet de symboliserer, er ikke omskiftelig, men utslagene er det. Og i våre dager er de ikke vanskelig å identifisere. Det første dyr er jo lys levende i blandt oss. Vi ser dets blodige spor i de mange forfølgelser og undertrykkelser som nu foregår i mange land, hvor millioner av gode opofrende mennesker er blitt bytte for voldshandlinger i de siste 12—15 år, for politisk rettsløshet, fengsler, konsentrasjonsleirer, fordi de nekter å «bære dyrets merke». Det annet dyr finner vi igjen i idéene som behersker verden, årsakene til de store begivenheter som forandrer dens ansikt. Det er de mange falske religioner, de mange former for hedenskap, lånt fra India, Persia eller Islam m. fl. og som påstår at de fører dypere inn i det guddommelige enn kristendommen. Men dette er ikke noe spesielt for vår tid og er altså særlig karakteristisk for «det annet dyr» nu. Religionsblanderer treffer vi allerede i det 1. og 2. årh. i «Gnostikene»s lære. Heller ikke påstanden om at tro og viden er uforenlig er ny — allerede den hedenske humanisme i det 15 århundre fremsa denne lære og Voltaire, Hume, Lessing m. fl. førte den videre ut fra ideen «det overnaturlige er umulig!»

Heller ikke læren om den totalitære stat — statens absolute myndighet på alle livets områder — er ny — like så lite som den knesatte umoral. Ny er derimot den livsanskuelse som manifesterer sig gjennom to fenomener: fornektelsen av det åndelige, forbundet med en grenseløs forakt for den menneskelige person — og fornektelsen av menneskeslektens enhet. Disse to foretelser er Antikrists åpenbaring i våre dager.

Det er et helt nytt trekk imot kristendommen og Kirken at de nedbrytende makter nu kjemper ut fra fornektelsen av det åndeliges eksistens — før kjempet de for åndslivets krav og for individets åndelige frihet, idet man i «intelligen-sens», «frihetens» og «personlighetens» navn krevet fjernet kristendommens åk, som fordrer lydighet, tro og bønn. Nu er det motsatt. Den antikristelige kultur anerkjenner kun en fysisk verden med materiell ubunden velvære som mål, og forkaster tanken om mennesket skapt i Guds billede med en sjel som har en evig bestemmelse. Nu bygges tilværelsen på en livsanskuelse, hvor sjel er ensbetydende med instinkter og blinde impulser, som har sitt utspring i fysikken, i nerver, kjertler o. s. v. Døden utsletter følgelig hele mennesket.

Denne åndsforlatte livsanskuelse gir sig utslag nu i hele det daglige liv — lykken og saligheten ligger i alle de materielle goder og nytelser, tilværelsen har å by på og målet er å kunne leve så behagelig som mulig uten å ta hensyn til den såkalte moral. Den preger det økonomiske og politiske liv, hvor arbeid og produksjon ikke mer reguleres av personligheten, men av «Mammon», og derfor er revet løs fra ånd, moral og religion hvorved selve arbeidsgleden, livsgleden går tapt i en uverdigg, umenneskelig jagen bare etter mer fortjeneste. Likeledes ser vi at politisk makt nu ikke mer hviler på moralsk innflytelse, åndsoverlegenhet, kultur og klokskapens autoritet over sjelene, men på skibe, kanoner, fly, kull og bensin. Den brutale makt råder grunnen og tross den såkalte frie og almindelige stemmerett er innført praktisk talt overalt, så forstår dog maktthaverne å anvende de forferdeligste midler for å sette sin vilje igjennem og straffer med konsentrasjonsleirer, personforfølgelser, landsforvisning eller med ennu grusommere midler som nu i Spania alle som ikke vil sverge til «dyrets» merke. Menneskeliv er verdiløse nu — ti deres guddommelige opprinnelse fornektes. Materiell fordel er uendelig viktigere enn det blod, den koster. Åndsforlatthet og åndsfornektende er livsførselen nu. Til alle tider har menneskene ligget under for syndige impulser som nedbrøt alle religiøse og moralske skranker — men man visste om dette, kalte synd for synd og nærer både skam og anger over sine handlinger. Den moderne Antikrist har forgjøglet menneskeheten at alle skranker bare er innbildninger og loven ligger i instinktet og ikke i noe åndelig ophøiet og kontrollerende. Derfor kreves der nu «frihet» til alt — også til å være herre over den kommende slekts liv eller død.

*

På denne åndsfornektende kultur bygges samfundet — ikke mer som naturloven tilsier det: som miljø for personligheter etter prinsippet: individet er underordnet samfundet for at dette kan tjene personen. Antikrist lærer i våre dager at den enkelte skal opplukes av staten enten so met ledd: «det kollektive menneske» eller som en bestanddel av rasen: «Rase ist die Aussenseite der Seele — Seele ist die Innenseite der Rassen». Det første prinsip førte til bolsjevismen i Sovjet — det annet til den nyhedenske nasjonalsocialisme.

I Sovjet er bare det sundt, godt og moralsk som tjener samfundets mål: et jordisk Paradis og makt til å knuse anderledes tenkende — pedagogikkens oppgave er å lære den enkelte å gå under i det kollektive og derfor må alt som

minner om menneskelig verdighet utslettes, først og fremst familieliv og religion. Derfor sluttet bolsjevismen forbund med de gudiese.

Nazismen skryter av å ha overvunnet marxismen — men kun for å la mennesket gå op i rasen, i «blodet», «Im Blut alleins liegt sowohl die Kraft als die Schwäche der Menschen begründet», sier Hitler i «Mein Kampf». Sundt og godt er alt det som tjener rasen — menneskelig edelt kun det som er villig til å ofre alt for rasen og den nasjonalsocialistiske politikk: frihet, vilje og samvittighet: «Wer auf unsere, Fahne schwört — hat nichts mehr was ihm gehört». Og ve dem som ikke sverger! Lignende tvangsmidler som i Russland venter dem.

Fra begge leire merkes Antikrists offensiv mot kristendommen.

Og hvad lider ikke Kristi verk i Mexiko og Spania av grusomme forfølgelser — hvor forfølges ikke Kirken selv i såkalte civiliserte land av blasfemiske bespottelser, som nedbryter ærefrykten for det hellige og kun kan være inspirert av Antikrist selv.

Men den største fare ligger i den påvirkning som skjer gjennom bøker, pressen og på skolene. Antireligiøse tidskrifter, delvis med opørrende karikaturer, utkommer der nu mange av og barna opplæres til å forakte evangeliene og håne all religion. Det er i Russland direkte forbudt å påvirke barna og ungdommen religiøst og man har endog avskaffet søndagene, som avløses av en fridag hver femte dag o. s. v. Allikevel klages der offisielt over at religionen fremdeles lever blandt folket. Men det religiøse instinkt er og blir u dødelig.

I den ny-hedenske nazisme betjener Antikrist sig av en annen vei, idet man der ikke vil utrydde religionen, men erstatte kristendommen med «en religion som passer for Arier». Kristendommen erklæres å være «artfremd», jødisk overtro.

Og hvor bærer nu alt dette hen? Jo, en slekt som hylder Antikrist er på vei mot kulturens undergang.

*

Som en logisk følge av fornektelsen av det åndelige, kommer det annet trekk som kjennetegner den moderne Antikrist: fornektelsen av menneskeslektens enhet.

Vi leser i Apostlenes Gjæringer at Paulus i sin store tale på Arospages sa om Gud: «Han har av een dannet hele menneskeslekten til å bo på hele jorden, idet han fastsatte bestemte tider for dem og grenseforskjell for deres boliger — fordi de skulde søke Gud». I fornektelsen av dette ligger årsaken til krigens forbannelse og vi får aldri bukt med krigens så lenge politikken ikke bygges på den dype enhet, på det åndelige som forbinner hele slekten. I vår tid fornektes altså denne enhet, ikke minst av marxister og bolsjeviker — skjønt disse taler så meget om et «Internasjonale». Men på den 1. Internasjonale fulgte nr. 2, 3 og nu nr. 4 — som tror å kunne skaffe enhet ved klassekamp istedetfor gjennom ånd og religion. Bolsjevikene vil omskape verden til en åndsforlatt konsentrasjonsleir med sig selv som herrer — nazistene er mer logiske, idet de ut fra sin egen lære om mennesket som produkt av «blod og jord» hevder at et internasjonalt samfundsliv følgelig er hjernespinn.

Men begge disse synspunkter tar grunnen bort under alle fredsbestrebelsler som derfor lever et skinnliv i politiske erklæringer, men ikke kan slå rot i overbevisningen ag sam-

vittigheten. Ti hva d skal freden bygges på når der ikke finnes noe felles? Det blir kun til den «fred» som egentlig kun er et nødvendig pusterum for å kunne utpønske nye våpen.

*

Men la oss til slutt nu spørre hvor de to tendenser: fornektelsen av ånden og fornektelsen av menneskeslektens enhet, som altså i våre dager representerer «det annet dyr» kommer fra.

De kommer fra ham som kalles «løgnens far» og har båret sig vei — ikke gjennom russiske proletarer eller tyske gymnasiaster og ikke ved de ville skarer som nu utfører de grufulle handlinger i Spania — nei, de ansvarlige satt på universitetenes lærerstoler rundt om i alle land og blev titulert «hr. professor» eller «hr. doktor» eller «hr. forfatter». Det er menn som har et godt navn i den moderne kulturhistorie. De utarbeidet sin materialistiske livsanskuelse og ante ikke de følger det vilde få når deres idéer engang nådde ut til de samfundsklasser som led under den sociale urettferdighet — ante ikke de blodige omveltninger som lå skjult i deres lære. Allikevel er de ansvarlige — ti historien skulde ha belært dem om hvad der blir av teorier når de forbinder sig med rå instinkter, med hat og hevngjerrighet.

De millioner av mennesker som blev myrdet under den russiske revolusjon, de hundretusener som for tiden faller i Spania for kommunister og anarkister og de millioner som ellers lider og som vil få å lide når gjengjeldelsen kommer — alle vil de reise sig engang og anklage den kristusfiendtlige kulturs lærere som ved sine «videnskapelige» utredninger eller ved romaner og dikt har sådd den forferdelige sæd. Deres oprør mot en kristne tro og moral gav dem en grunnfalsk livsopfatning — og derfor var det virkelig Antikrist som inspirerte dem.

Ti Kristus kunngjorde sjelens udødelige kall: å leve i evig samfund med Gud, hvorved han også grunnla det overnasjonale samfund: Kirken som baner veien til et internasjonalt samfund hvor menneskene i fellesskap med forente krefter arbeider på en kultur som bunnør i ånden og innebærer det matrielle velvære, alle har krav på. Alle Kristi disipler i ånd og sannhet erkjenner dette i våre dager og derfor må også Antikrist utfolde så intens en virksomhet for å komme dette tillivs som han gjør nu. Men vår tids kristne elite er grepet av en mektig trang til et høiere åndsliv og en sterkere hevdelse av menneskeslektens enhet. Midt i en verden som er forgiftet av materialisme lever der kristne i stort antall som arbeider på å utdype sitt sjeleliv ved bønn og meditasjon, ved askese og moralsk renhet og ved med kraft og styrke å tåle hån og forfølgelse, f. eks. de unge, kristne arbeideres liga. I alle samfundslag våkner nu det indre liv — Kristus lider meget i sin Kirke for tiden, men vinner også herlige seire.

Dette bevisste kristenliv skaper også et klarere syn på de ting som danner basis for en verdensfred. Mens politikkerne forkynner at en sterk våpenmakt er den sikreste garanti for freden, som altså egentlig er et produkt av frykt — vil alle kristne overvinne de nasjonale motsetningsforhold i en felles kjærlighet i Kristus, og ved hjelp av et fellesarbeid på en høiere menneskelig kultur av åndelig art skal der skapes avløp for de nasjonale energier.

Et utslag av dette fellesarbeid var det da 150 000 frontkjempere fra verdenskrigen, representerende 30 forskjellige land, atter i år som ifjor møttes i Lourdes og foran Gudsmorens helligdom bekjente sin tro på at den religiøse enhet er sterkere enn all bitterhet og alle mørke erindringer fra slagmarkene.

Dette er fredsarbeid — og det blir tiet ihjel av verdenspressen! Når 3—4 politikere tar sig en cocktail sammen ved Genfersjøen står der spaltelange artikler om det i avisene — men når 150 tusen menn fra 30 nasjoner møtes etter tyve år for å ha stått på blodige slagmarker mot hverandre og nu lover å sette hele sin fredsvilje inn fordi de oplever menneskeslektens enhet i sin troende sjel — da har dette ingen betydning for en verden som ikke anerkjenner andre faktorer til fred enn kanoner, gassbomber og tomme løfter og avtaler. Men for oss er det en trøst å se Kristus arbeid for å fornye politikken innenfra — skjønt der finnes land hvor dette arbeid stemples som høiforræderi! Hvor prester og katolske politikere sitter i fengsel eller lever i utlendighet på grunn av dette arbeid og hvor tidsskrifter som støttet det blir dømt til å forsvinne.

Men vi er ikke i tvil om hvem som seirer til slutt! De kulturmakter som i vår tid lærer folket å bøie kne for dyret, vil få den samme skjebne som andre for dem. I lengden lykkes det dem ikke å skjule sin indre usannhet, sin indre splid og selvmotsigelse, sin uoverensstemmelse med all sund fornuft — alt det som røber dem som barn av Antikrist, som inspirert av løgn og falskhet.

Men seiren vinnes ikke uten oss — alle skal vi være redskaper i Guds hånd til hans seier. Hvordan? Ved å la Kristus utfolde sitt kongedømme i våre hjerter, ved å lyde hans bud og ved aldri å gå med på noe kompromiss med dyret.

Bønnens Apostolat.

Intensjon for november måned:
Energisk motstand mot frimureriet.
Misjonærene i Mellem-Afrika.

Søster Jeanne Sophie Garnier.

Str. Jeanne Sophie blev født i Arenthon Haute-Savoie den 16. februar 1852. Hun begynte sin virksomhet i Norge i 1874, altså bare 9 år efter de fire første søstres ankomst. Med rette kan hun kalles for en arbeider som har vært med å bære dagens byrde og hete like fra de første timer. Hun har vært med å bygge op St. Josephs Institutt. Der virket hun også utrettelig fra 1874—1891. Og der fikk hun den lykke å knytte sig for evig til Frelseren ved de hellige ordensløfter i 1876.

Str. Jeanne Sophie viet særlig barna sine krefter.

Hele formiddagen underviste hun i menighetsskolen, om eftermiddagen tok hun sig av Instituttets gutter. Allikevel fant hun tid til å hjelpe i sakristiet ved St. Olavs kirke. Str. Jeanne Sophie var også skattet og søkt som en god fransklærerinne av de voksne elever.

Det var et stort og følelig offer for St. Josephs Institutt å måtte gi avkall på den dyktige og opofrende skolesøster da St. Josephs Hospital skulde grunnlegges i Porsgrunn i 1891. Her blev ansvarets tunge byrde lagt på Str. Jeanne Sophies skuldre. Hun virket der som priorinne en lang årrekke, og har utrettet meget så vel for hospitalets som for den lille menighets vekst og fremgang. Fremdeles finner vi der Mére Jeanne Sophie snart blandt barna, snart i sakristiet, mens et nytt virkefelt åpnet sig for hennes nidkjærhet, sykepleien, såvel innenfor det lille hospital som rundt om i hjemmene. Vi minnes de ord statsminister Gunnar Knudsen rettet til mére J. Sophie da hun kom for å pleie hans syke mor: «Plei min mor godt! Men gjør henne ikke katolsk i hodet». — Nei, det gjorde hun ikke; men ved sin selvforbyggende næstekjærlighet, ved alltid å vise sig som en ekte datter av den hellige Josef, fikk mére J. Sophie mangen en fordom mot kirken til å falle. Og hennes minne lever ennu i Porsgrunn, likesom det fortsetter å leve på St. Josephs Institutt, og i de forskjellige ordenshus hvor lydigheten senere har sendt den trofaste ordenssøster.

Sine siste dager tilbragte hun på Vår Frue Villa, hvor hun sovnet inn lørdag 24. oktober, efterat hun ved ustanselig bønn og gjennom mottagelsen av Kirkens sakramenter hadde forberedt sig til det store møte. R. I. P.

Herhjemme.

Vår menighetsbasar skal åpnes søndag i nærvær av Hs. Høiærverdighet Biskopen. Alt er nu vel forberedt av den iherdige arbeidskomite, og nu håper vi kun at alt dette arbeide må føre til et godt resultat d. v. s. at vi må få inn de ca. 2000 kroner som gjenstår som gjeld efter den oppusning av vår sognekirke som fant sted i sommer

Da vi i samråd med vår sogneprest gikk til det store skritt, var det med den sikre forvissning om at høstens basar vilde bli omfattet med levende interesse og støttet med offervilje av hele menigheten. Hvad forberedelsene angår, de forarbeidede gjenstander og øvrige gaver, så kan det med trygghet fastslås at det har overgått alle forventninger. Må det også være et lykkelig varsel om basarens endelige og gode resultat.

St. Olavs menighets syndikat.

Oslo. — Kristi-Kongefesten i år stod ifølge den Hl. Faders og hs. høiærv. biskopens ønske i botens tegn — og like fra morgenen av var kirken fylt med en andektig skare som deltok i stort antall i kommunionen. Ved hoimessen i St. Olavs kirken som blev celebrert som levittmesse av sogneprest mgr. Irgens, bistått av pastor Maesch og pastor Bergwitz, holdt biskop Mangers en manede preken hvori han la oss hver enkelts ansvar for tidene på sinne, idet en skinnkristendom uten indre liv bereder mer enn noe annet veien for gudløsheten. Det moderne hedenskap truer overalt og kan kun møtes med det bevis på troens bærekraft som vårt daglige liv kan avgi. Vi må ikke slå oss til ro med forjetelsen om at Kirken evig vil bestå — ti ganske visst vil den det, men det kan være at dens tyngdepunkt vil bli forlagt til et sted utenfor Europa om hedenskapet vinner sterkt terreng i vår verdensdel. Vi må ikke blott synge «Vi elsker vår Kirke», vi må også bevise det. — Om kvelden var kirken likeledes overfylt til aftenandakten hvor O. K. Y. sang meget vakkert. Efterpå samledes man i Foreningslokalet, hvor Olavshymnen blev avsunget og pater Lutz holdt det praktfulle foredrag som er gjengitt delvis i dette nummer av «St. Olav». Biskopen takket varmt den lærde pater — også for den verdiulle støtte han med sin omfattende viden er for vikariatet, hvorpå man begav sig op i Klubblokalet, av O. K. Y. dekorert meget smakfullt, likesom de unge menn på beste måte opfylte sine vertsplikter og sørget godt for alle. Efterpå holdt pater Boers et rystende og instruktivt foredrag med gripende lysbilleder fra det gudløse Russland, som preget sig dypt i de tilstedeværendes sinn. — Alt i alt en god, og sikkert fruktbringende dag!

Bergen. — Mariaforeningen hadde forrige søndag arrangert høstfest til inntekt for stoler til Menighetslokalet. Det var et utmerket tiltak som både fortjente og fikk stor tilslutning. Programmet var utmerket, og det er det jo alltid når Mariaforeningen innbyr til fest. En morsom og aktuell prolog, sunget av tre unge damer, gjorde stor lykke. Så var det oplesning av Haakon Bonnevie, som setter våre lattermuskler i sving ved sin ypperlige diksjon og mimikk. Mariaforeningens «leikarring» var i ilden med noen vakre folkevisedanser. De unge damer tok sig godt ut i sine farverike Vestlandsbunader, og bifallet falt jevnt og sterkt. Så blev den materielle del av programmet undagjort — kaffe, sjokolade og «tebrød» (på Oslomål: «wienerbrød»). — Hovedposten på programmet var en tre-akter, ekte Bergensk, og opført med sant Bergensk humor. De optredende (frk. Haaland, Hauback, Bella Paus Knudsen og Violet Bentsen) var flinke og gjorde sine saker godt. Især var frk. Haaland utmerket som Kanutta-Pale, ramsalt i kjeften som en ekte fiskermadam. I pausene var det utlodning, og de 54 gjenstander fikk rivende avsetning. Monsignore Snoeys talte om det gode formål og takket for fremmøtet — klokken nærmet sig 12, da en kvikk epilog avsluttet festen. X.

Gjøvik. — Den hellige Messe blev lest på Gjøvik under stort fremmøte. Hjertens takk til pater Cadart som forrettet Messen og til familien Stodola. Velkommen til neste Messe. Trekløveret.

— og derute

Tokio. — Det katolske universitet «Sophia» i Tokio har under ledelse av professor Tanaka Kotaro påbegynt utgivelsen av en japansk-katolsk encyklopædi. Som medarbeidere finner vi de mest fremragende katolikker i alle land — f. eks. Belloc, Maritain, Claudel, Marconi og Beuroner-benediktinerne. For å erverve disse medarbeidere har en japansk professor fra universitetet bereist Europa i flere måneder.

Redaktør: Mgr. Irgens.

K. Grønli's Bok- & Akcidenstrykkeri, Oslo.